

Katrs cilvēks ir kādam vai kaut kam ziedojies, jautājums ir vienīgi – kam?

Mēs runājam par to, cik svarīgi mums ir ziedoties Dievam un Viņa gribas piepildīšanai. Balstoties uz piemēru no Jēzus dzīves, mēs noskaidrojām, ka:

Jēzus Dieva gribu vērtēja augstāk par fizisko barību.

Jēzus nekad un nekur nemeklēja Savu gribu, bet vienmēr un it visā meklēja Dieva gribu.

Jēzum bija prioritāte attiecībā uz to, ar ko Viņš kopā pavadīja vairāk laika.

Jēzus līksmoja (priecājās), kad mācekļi atnāca pie Viņa ar pārskatu par to, ka Viņa Vārdā tiem pakļaujas ļaunie gari.

Mēs runājām, ka Dievam ziedojies cilvēks dibina draudzību vai attiecības balstoties uz savu aicinājumu vai savu ziedošanos Dievam un vairāk laika pavada ar cilvēkiem, kuri iet tai pat virzienā, kādā dodas viņš. Es gribētu atzīmēt arī to, ka Jēzus meklēja jebkuru iespēju, lai piepildītu Dieva gribu, un ne attaisnojumu tam, kālab Viņš nevar piepildīt Dieva gribu.

„Jēzus viņiem saka: “Mans ēdiens ir darīt Tā gribu, kas Mani sūtījis, un pabeigt Viņa darbu. Vai jūs nesakāt: vēl četri mēneši, tad nāk pļaujamais laiks? – Redziet, Es jums saku: paceliet savas acis un skatait druvas, jo viņas ir baltas pļaujai. Jau pļāvējs dabū algu un vāc augļus mūžīgai dzīvībai, lai kopā priecātos sējējs un pļāvējs.” (Jāņa 4:34-36).

Dievam ziedojies cilvēks, brīdī, kad vajag celties un rīkoties, nekad neatliek darbus uz rītdienu, nekad neizmanto attaisnošanos.

Jēzus Saviem mācekļiem norādīja uz to, ka tie gatavojas gaidīt ražas novākšanu vēl četrus

mēnešus, laikā, kad būtībā gaidīt vairs nevar, kad laika vairs nav. Raža jau iet postā, iet bojā, jo nepietiek roku ražas novākšanai. Laika apzināšanās vai izpratne par laiku atšķir veiksmīgus un efektīvus cilvēkus no neefektīviem un neauglīgiem cilvēkiem.

Jēzus sacīja: „Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt.” (Jāņa 9:4), bet mācekļi runāja par to, ka tiem vēl ir četri mēneši. Dievam ziedojies cilvēks vienmēr meklē iespēju tam, lai virzītu uz priekšu savu misiju. Tātad, Jēzus ar Savu piemēru parādīja mums, kas ir ziedošanās un ko nozīmē būt par cilvēku, kurš ziedojies Dievam. Ar Savu dzīvi Jēzus parādīja mums, kā cilvēka ziedošanās ietekmē viņa dzīves veidu.

Katrs cilvēks ir kādam vai kaut kam ziedojies, jautājums ir vienīgi – kam?

Kam jūs esat ziedojušies savā dzīvē? Kam jūs sekojat savā dzīvē? Kas virza jūsu dzīvi? Kas nosaka jūsu draudzību ar cilvēkiem? Kas jums sagādā milzīgu prieku šai dzīvē? Vai jūsu ziedošanās ir saistīta ar Dieva mūžīgo mērķi un Viņa gribu jūsu dzīvei?

Lūdzu, atbildiet uz šiem jautājumiem, kamēr jums vēl ir iespēja kaut ko mainīt savā dzīvē. Es novēlu katram lasītājam ziedot sevi tam, lai piepildītu savu aicinājumu un Dieva gribu savai dzīvei.

Lai Dievs jūs bagātīgi svētī!

Mācītājs Rufus Adžiboije

Pasaule ir relatīvi neitrāla, visu nosaka tas, kā mēs katrs uz to skatāmies, jo ikviens raugās uz to atšķirīgi, ar tikai viņam vienam piemītošu uztveri. Stāstīnā par diviem spaiņiem viens apgalvoja: “Šī pasaule ir pretīga un bezjēdzīga – lai cik reižu es braucu augšā pilns, lejā es vienmēr nolaižos iztukšots,” bet otrs oponenta: “Dzīve šai pasaulē ir brīnišķīga: lai arī cik bieži es nolaižos lejā tukšs, es vienmēr paceļos piepildīts.”

Mūsdienu paradokss vēsturē ir tas, ka mums ir augstākas mājas, bet zemāki mērķi; plašāki lielceļi, bet šaurāks skatījums uz lietām. Mēs tērējam vairāk, bet mums pieder mazāk; mēs pērkam vairāk un priecājamies mazāk. Mums ir lielākas mājas un mazākas ģimenes; vairāk sadzīves tehnikas, bet mazāk laika. Mums ir vairāk zinātnisko grādu, bet mazāk veselā saprāta; vairāk zināšanu, bet mazāk spriešanas spēju; vairāk ekspertu tomēr vairāk problēmu; vairāk zāļu, bet mazāk veselības.

Mēs dzeram pārāk daudz, smēķējam pārāk daudz, smejamies pārāk maz, braucam pārāk ātri, ejam gulēt pārāk vēlu, pieceļamies no rīta pārāk noguruši, lasām pārāk maz, skatāmies televizoru pārāk daudz un pārāk reti lūdzamies. Mēs esam divkāršojuši savus īpašumus, bet samazinājuši savas vērtības. Mēs runājam pārāk daudz, mīlam pārāk reti un neieredzam pārāk bieži. Mēs esam iemācījušies kā izdzīvot nevis dzīvot. Mēs esam pievienojuši gadus dzīvei un nevis dzīvi gadiem. Mēs esam veikuši ceļu uz mēnesi un atpakaļ, bet mums ir apgrūtinoši pāriet pāri ielai, lai satiktu kaimiņu. Mēs esam iekarojuši kosmosu, bet ne iekšējo pasauli. Mēs esam darījuši lielākas, bet ne labākas lietas. Mēs esam attīrījuši atmosfēru, bet piesārņojuši dvēseli. Mēs esam pakļāvuši atomu, bet nevis savus aizspriedumus. Mēs rakstām vairāk, bet mācamies mazāk. Mēs plānojam vairāk, bet padarām mazāk. Mēs esam iemācījušies joņot, bet nevis gaidīt. Mēs ražojam vairāk datoru, lai

saglabātu vairāk informācijas, iegūtu vairāk kopiju kā jebkad, bet mūsu saskarsme ir arvien retāka un retāka. Šis ir ātri pagatavojamu ēdienu, lēno atklājumu, lielo vīru un sīko raksturu, neizmērojamās peļņas un šauru attiecību laiks. Šis ir dubultu ienākumu un vēl lielāku šķiršanos laiks, greznāku namīpašumu un izpostītu māju laiks. Šis ir ātru ceļojumu, atmestas morāles, vienas nakts pieturu, pārmērīga svara un tablešu laiks, kad ar to palīdzību iegūst visu, sākot no laimes līdz klusumam, līdz nogalināšanai. Tas ir laiks, kad tehnoloģijas var šo informāciju sniegt Jums un laiks, kad Jūs varat piekrist šiem uzskatiem vai vienkārši tos palaist garām.

Atrodiet laiku saviem mīļajiem, jo viņi nebūs ar Jums mūžīgi. Atcerieties, -pasakiet kādu vārdu tiem, kuri lūkojas uz Jums uz augšu ar apbrīnu, jo viņi drīz izaugs un nebūs Jūsu tuvumā. Dāvājiet siltu apskāvienu cilvēkiem, kas atrodas Jūsu tuvumā, jo tas ir dārgums, ko Jūs varat dāvināt no sirds un kas nemaksā ne santīma. Atcerieties, pateikt "Es tevi mīlu" saviem mīļajiem un, galvenais, tā arī domājiet. Skūpstis un glāsts novērsīs sāpes, kuras mīt dziļi Jūsos. Atcerieties, sniegt roku un sveikt kādu tieši šobrīd, jo kādu dienu, kad Jūs to gribēsiet, šis cilvēks var nebūt vairs līdzās. Atvēliet laiku mīlestībai, atvēliet laiku sarunām, atvēliet laiku pārdomām.

Džordžs Karlins

Kristus leģendas

/S.Lāgerleva/

Kad mūsu Kungs radīja pasauli, nevien debesis un zemi, bet arī visus zvērus un stādus, Viņš radīja arī mazu, pelēku putniņu. „Iegaumē, ka tevi sauc sarkankrūtīti, - mūsu Kungs sacīja putniņam un palaida to gaisā.”

„Kāpēc man jāsaucas par sarkankrūtīti, ja es esmu gluži pelēks? – tas jautāja.

„Es tevi nosaucu par sarkankrūtīti un par sarkankrūtīti tu arī sauksies. Tad tev nu pašam jārauga, kā tu vari sev sarkanās krūšu spalvas nopelnīt” - un Radītājs pacēla savu roku un ļāva putniņam no jauna aizlidot pasaulē.

Ko gan lai iesāk tāds mazs putniņš un kā lai tas nopelna sev sārtas krūšu spalvas? Vienīgais, kas tam ienāca prātā, bija – savīt mazo ligzdiņu zemā ērkšķu krūmā, varbūt kāda rožu ziedlapiņa pieķersies viņa krūtīm un atstās uz tām savu sarkano krāsu.

Neskaitāmu gadu virkne bija pagājusi. Sen jau dzīvnieki un cilvēki bija atstājuši paradīzi un izklīduši pa visu zemi.

Tad atnāca jauna diena, kurai bija lemts palikt neaizmirstamai cilvēces vēsturē. Un tieši šīs dienas rītā sarkankrūtīte sēdēja uz maza, kaila pakalna netālu no Jeruzalemes mūriem, ar

dziesmiņu aijādama savus mazuļus, kas gulēja savā ligzdiņā zemā ērkšķu pudurī.

„Un redziet, - viņa skumji sacīja, - tik daudz gadu pagājuši no radīšanas dienas, tik daudz rožu noziedējušas un tik daudz jaunu putniņu izšķīlušies no savām olām, bet sarkankrūtīte vēl aizvien ir tāds pats mazs, pelēks putniņš.”

Mazie putnēni jautāja, vai tad viņu priekšteči nekad neesot mēģinājuši izdarīt kādu diženu darbu, lai tā iekarotu sev tik neizsakāmi dārgo sarkano krāsu.

„Tas nav izdevies nevienai sarkankrūtītei un laikam neizdosies arī jums. Mēs cerējām panākt to ar dziesmām, mēs likām visas cerības uz savu drosmi un varonību, bet nekā. Ko gan mazie putniņi var darīt, kā vienīgi mīlēt, dziedāt un cīnīties? Ko gan viņi varēja... Te dziedātāja apklusā paša teikuma vidū. Jo pa Jeruzalemes vārtiem iznāca ļaužu bars, kas tagad steidzās šurp augšā pakalnā, kur atradās sarkankrūtītes ligzda.

Mazā, pelēkā sarkankrūtīte trīsēdama sēdēja savas ligzdas malā. Viņa bailojās, ka kuru katru brīdi ļaužu pūlis var samīt zemo ērkšķu puduri un iznīcināt ligzdiņu ar viņas bērniem. Pēkšņi viņa ielēca ligzdiņā un apsedza savus mazuļus spārniem.

„Nē, tas ir par daudz drausmīgi, - viņa sacīja. – Es negribu, ka jūs to redzat, tie ir trīs ļaundari, kurus patlaban ved sist krustā.”

Un viņa bailīgi izpleta savus spārniņus, lai mazuļi neredz briesmīgo skatu. Viņi tikai dzirdēja veseru kludzienus, vaimanas un pūļa mežonīgos kliedzienus.

Šausmās plati atvērtām acīm sarkankrūtīte sekoja šim notikumam, viņa nespēja novērst acis no trim nelaimīgajiem.

„Cik cilvēki ir nežēlīgi! – viņa sacīja pēc kāda brītiņa. – Viņiem vēl nepietiek ar to vien, ka šos nabagus pienaglo pie krusta, nē, vienam no viņiem tie uzlikuši pat asu ērkšķu vainagu galvā!

Es redzu, kā dzeloņi sadurstījuši viņa pieri un kā no tās plūst asinis, - viņa turpināja. – bet šis vīrs

izskatās tik cēls un raugās tik lēnprātīgi, ka ikvienam, kas redz viņa skatu, vajag viņu iemīlēt. Man liekas, ka bultas smaile šķeltu arī manu sirdi, kad redzu viņa lielās mokas”

Sarkankrūtītei kļuva nelaimīgā, ērkšķiem vainagotā arvien vairāk žēl. – „Ja es būtu mans brālis ērglis, tad gan izrautu naglas no viņa rokām un ar saviem stiprajiem nagiem aiztrauktu visus, kas viņu moka.”

Viņa redzēja, ka uz krustā sistā pieres lāso asinis, un nu viņa vairs ilgāk nespēja nociesties savā ligzdā.

„Lai cik vāja un maziņa es arī esmu, - viņa domāja, - tad tomēr raudzīšu šī nelaimīgā labā kaut ko darīt. – viņa atstāja savu ligzdu, uzšāvās gaisā un slaidos lokos lidoja krustā sistajam apkārt.

Vairākkārtīgi sarkankrūtīte lidinājās virs nelaimīgā, taču viņa baidījās pielaieties tuvāk. Viņa taču bija tikai mazs, bailīgs putniņš, kas nekad nebija iedrošinājies tuvotes cilvēkam. Bet pamazām viņai radās drosmē, viņa pielaidās pavisam tuvu klāt un ar savu knābi izvilkā kādu no daudzajiem dzeloņiem, kas bija iedūrušies krustā sistā pierē.

Bet to darot, viņai uz krūtīm uzpilēja piliens krustā sistā asiņu. Tās ātri iesūcās mīkstajās krūšu spalviņās un, izplezdamās plašumā, nokrāsoja sarkankrūtītes krūtis.

Kad putniņš atkal atgriezās savā ligzdā, viņa mazuļi jau pa gabalu sauca tam pretī: - „Tavas krūtis ir sarkanas! Tavas krūšu spalvas ir sārtākas par rozēm!”

„Tā ir tikai asins lāse no cietēja cilvēka pieres, - sarkankrūtīte atbildēja. – tā nozudīs, tikko es būšu nomazgājusies kādā skaidrā avotā vai strautā.”

Bet lai cik arī sarkankrūtīte mazgājās, sarkanā krāsa no viņas krūtīm nenozuda. Un kad viņas bērni paaugās, arī viņu krūšu spalvas mirdzēja asins sarkanā krāsā, gluži kā tās spīd vēl šo baltu dienu uz visu sarkankrūtīšu krūtīm.

Lieldienu dievkalpojumi

13. aprīlis Zaļās Ceturtdienas dievkalpojums 18.00

14. aprīlis Lielās Piektdienas dievkalpojums 12.00

16. aprīlis Lieldienu dievkalpojumi 8.00 un 11.00

=====

Sveicam dzimšanas dienā!

2.04. - Dagnija Zīverte – 35 gadu jubileja	15.04. - Guntars Ķeris
3.04. - Liēna Ašme	16.04. - Vija Sedola
4.04. - Ilze Gūža	19.04. - Laimdota Brūna
6.04. - Dzidra Bitīte Baumanē	21.04. - Visvaldis Goldmanis
6.04. - Evija Jurkovska	25.04. - Kristīne Pudža
6.04. - Birute Karabauskā	26.04. - Aiga Roga
9.04. - Elvīsa Riekstiņa	26.04. - Ieva Ziemele – 25 gadu jubileja
12.04. - Ilma Kadiķe	28.04. - Aleksandra Bruže
12.04. - Rebeka Zīverte	29.04. - Rasma Plāciņa - 85 gadu jubileja
14.04. - Nauris Jaunzems	30.04. – Jānis Svārs- 60 gadu jubileja

=====

Mums katram piemīt postoša tieksme aizmirst, ko Dievs mūsu labā ir darījis. Kādu brīdi mēs dzīvojam pazemībā. Bet tad, ja nesargājam savu sirdi un prātu, mēs sākam domāt, ka Dievs pret mums ir tik labs tādēļ, ka mēs kaut ko esam izdarījuši pareizi.

/B.Moore/

=====

Bībeles lasīšanas plāns aprīlī

15.nedēļa – Filipiešiem 1:1-30
16.nedēļa – Filipiešiem 2:1-30
17.nedēļa – Filipiešiem 3:1-21
18.nedēļa – Filipiešiem 4:1-23

1. maijs LBDS Bērnu Dziesmu diena Rīgā
20. maijā - Rīgā LBDS Kongress un BPI izlaidums

Informē Mārcis:

Man ir radusies iespēja būt vispasaules mācību konferencē ASV par evaņģelizācijas darbu kopā ar Freklinu Grehemu. Pēc konferences ir radusies iespēja apciemot mūsu māsu draudzi ASV Floridā FortMayersā, lai tiktos ar komandu, kuri šogad brauc uz Priekuli. Kopējais prombūšanas laiks ASV no 3. aprīļa līdz 14. aprīlim. Ceļu un uzturēšanās izdevumus sedz organizācija "Operation Christmas Child". Rūpes par mani pēc konferences uzņemsies Džefs Brooms, kurš uzņēma arī Valteru Siksnu ar brāli pie sevis. Šogad viņš vada misijas komandu uz Priekuli.

Mūsu māsas un brāļi Anglijā vēlas ciešāku nākotnes sadarbību ar Priekuli un Kalētiem. Tāpēc esam ar Dagniju uzaicināti braukt ciemos no 22. jūnija līdz 27. jūnijam uz Mančesteru, Pola draudzi. Man būs jāsludina Pola draudzē un turpināsim veidot labas attiecības.

=====

☺☺☺

Katoļu priesteris pie baznīcas durvīm pēc grēksūdzes uzklāšanas, atvadoties, kļūst bažīgs par savas draudzes locekļa pilnīgu atklātību. Un nolēm j tomēr viņam uzdot vēl kādu jautājumu:

- Aleksi, saki godīgi, vai pirms kāzām tev kaut kas ar sievu bija?

Draudzes loceklis neapmulstot atklāj visas kārtis:

- Ko nu tur liegties! Nebijām jau vairs nekādi bērni. Televizors bija, fēns... Urbi gan pēc kāzām nopirkām.

Paldies palīgiem avīzes tapšanā! zentasvara50@inbox.lv
--